

seende nærmest sympathiserer med det sidst nævnte ærede Medlem, nemlig i at betragte Underholdningsbidraget ligesom som en Gjæld. Men paa den anden Side erkjender jeg de Bønsfælgigheder, som ere nævnte i Bemærkningerne til Lovforslaget, ved at gaa saa vidt, og jeg tror ikke, at man kan komme Sagen nærmere end, saaledes som det er foreslaaet, at give det uægte Barn et Krav i Faderens Bo, naar der ikke er Enke eller ægte Børn. Man kan jo ganske vist sige, som den sidste ærede Taler sagde, at disse kunne leve i Herlighed og Velstand, medens det uægte Barn Intet faaer. Det er fuldstændig rigtigt, men man kan ogsaa sige det Omvendte, at de maaste aldeles Intet faae i Boet, naar Gjælden bliver betalt, og ere prisgivne lige saa godt som det uægte Barn, og hvorfor skal saa dette gaa forud for de ægte Børn? — Hvad det Spørgsmaal angaar, som den ærede Taler tillige anthvede, nemlig om de Bønsfælgigheder, som vilde være forbundne med at indsætte Beløbene i Overformynderiet, idet det ærede Medlem mente, at de hellere maatte afgives til Fattigvæsenet, saa tror jeg, at dette vilde medføre langt flere Bønsfælgigheder. Naar det i Lovforslaget er foreslaaet, at Beløbet, af Skifteretten vel at mærke, skal afgives til Overformynderiet, saa bliver det Beløb, der er Tale om til de uægte Børn, ganske sat i Klasse med de Beløb til ægte Børn, som ogsaa indsættes i Overformynderiet, og at der skulde være Tale om hyppige Udbetalinger uge- eller maanedsvis, naar man en Streg over. Man siger: hver Termin faar Barnet sin Udbetaling fra Overformynderiet, saa er der ingen Risiko. Dersom Barnet skulde dø, staa Pengene i Overformynderiet; men har man givet dem i andre Hænder, til Fattigvæsenet, eller hjem det nu skulde være, kan det let berede Bønsfælgigheder. Jeg tror altsaa ikke, man i den Henseende skal frygte Noget af Lovforslaget.

Naar jeg dernæst skal tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om Lovforslagets § 4, kan jeg der komme i nogen Harmoni med den ærede sidste Taler, som udhævede forskjellige Bønsfælgigheder og Besværligheder — det var mig dog ikke ganske klart, hvorledes han fik dem trukket frem — der kunde komme frem imellem de forskjellige Autoriteter, som havde med den Sag at gjøre. § 4 er for mig Hovedpunktet i Lovforslaget. Hovedsiemeidet med Lovforslaget er nemlig at faae sat i Pengene og at faae Bidraget frem til Barnets Underhold, og i den Henseende indeholder Lovforslaget den radikale nye Bestemmelse, at naar vedkommende Mandsperson

ikke kan betale, skal Fattigvæsenet gjøre det. Denne Opfattelse er jeg enig i, og jeg ønsker kun, at § 4 kunde blive udviklet saaledes, at man derigjennem fik en fastere Forretningsgang med Hensyn til disse Alimentationsbidrag end den, som man hidtil har haft. Jeg skal tillade mig med et Par Ord at sige, hvad jeg mener dermed. Formaålet er jo nu saaledes, at naar — for at begynde med Begyndelsen, det vil sige, den allerførste Begyndelse ligger jo udenfor dette Forhold — et Barn er født, saa kommer en saadan statslig Bøns med en Døbeattest til Politimesteren og forlanger Sag anlagt mod den paa-gjældende eventuelle Barnefader. Derpaa bliver der anlagt en saadan Sag, og den bliver enten ved Jorlig eller ved Dom i Reglen afgjort derhen, at Amtet ved Resolution paalægger Barnefaderen at yde et aarligt Bidrag. Denne Resolution bliver saa igjennem Øvrigheden tilstillet Bøns, saa har hun den; saa kan hun klare sig selv, men der er det, jeg netop mener, at det ofte vil være forbundet med Bønsfælgighed for en saadan Bøns at finde ud af, hvorledes hun skal bære sig ad. Man gaar jo ud fra, at hun naturligvis skal kræve dette Bidrag hos Barnefaderen, men hun faar det aldrig. Sa "aldrig" er ganske vist et stærkt Udtryk, men i mangfoldige Tilfælde faar hun det ikke, og i mangfoldige Tilfælde veed hun ikke, hvorledes hun skal bære sig ad med at faae sat i Barnefaderen, der ingenlunde altid opholder sig paa samme Sted. Hun henvender sig altsaa til Øvrigheden, til Politiet, og siger: Barnefaderen skal formentlig være der og der, vil De ikke staae ham; saa er der en Mulighed for, at Personen findes, og der gjøres da Udpantning hos ham, men i Reglen forgjæves, han har Ingenting. Derpaa sendes Resolutionen tilbage, og saa staaer Bøns der. Det er denne Mlempe, som § 4 paa en efter min Mening fortræffelig Maade afhjælper, idet Bøns efter denne Paragraf skal kunne gaa til Fattigvæsenet og sige: Her har jeg disse Meddelelser, hvorefter jeg ikke kan faae Pengene hos Barnefaderen, maa jeg bede om at erholde dem hos Fattigvæsenet. Den Forandring eller Simplification, som jeg ønsker i § 4, er nu den, at man istedetfor at gjøre det delvis til en Politisag og delvis til en Fattigvæsenssag skal lade vedkommende Barne-moder være berettiget til strax at henvende sig til Fattigvæsenet. Det er jo saa ganske naturligt, da det efter § 4 er Fattigvæsenet, som tilsidst kommer til at udrede Beløbet. Altsaa er jo Intet naturligere, end at Bøns henvender sig til Fattigvæsenet, til Sogneraadet — jeg taler her nærmest om Forholdet paa Landet, i Kjøstæderne er Forholdet noget andet